

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638225040/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

»Men, Christian, hvad gjorde Du?« raabte Margrethe forskrækket.

»Hvad er det?« spurgte han.

»Aah, det var forresten Intet,« sagde hun, »det var en lille Plante, som jeg fik af gamle Kirstine, min Amme, sidste Gang, jeg besøgte hende. Hun sagde, det var en Lykkeurt, en lille, sjelden Blomst, hun havde funden i sin Have ved Nymaane. Den viser Menneskets Skjæbne; naar den trives godt, bliver den lykkelig, som har plantet den. Du veed nok, at hun er meget overtroisk og troer paa Ellefolk og kan see Bakkepigen sidde ved Galgebakken; jeg troer naturligvis heller ikke paa, hvad hun siger, men tog Blomsten for ikke at støde hende og plantede den der.«

»Jeg synes, at der har staaet en Rosenbusk før,« sagde Christian.

»Det har der ogsaa,« sagde Margrethe forlegent, »men den har jeg taget op. I Begyndelsen stod den lille Plante kun daarligt, jeg vilde prøve, om jeg dog ikke kunde faae den til at trives, og tog Rosenbusken op, fordi den tog Solen fra den. Det hjalp ikke; men paa en gang kunde jeg see, at den slog Rod og begyndte at voxе. Det var blot derfor, jeg blev bedrøvet, da Du rev den op.«

»Det gjør mig meget ondt,« sagde Christian med et saa ulykkeligt Ansigt, at Margrethe kom til at lee deraf. Han tog forsigtigt den lille Plante op fra Jorden og undersøgte dens Tilstand; men der var intet Haab om, at den vilde trives. Rødderne vare revne heelt af. Om Eftermiddagen bragte han det smukkeste Rosentræ, han havde kunnet opdrive i Byen, og plantede det i Lykkeurtens Sted, men det forekom ham dog til Trods for Margrethes venlige Tak, at han ikke ret havde gjort sin Forseelse god. Hun og hendes Moder stode just i Begreb med at spadserе ud tilligemed en af de gamle Damer, der boede i Klosterfløjen, og han bad om at maatte ledsage dem.

Byens Omegn var dejlig, med Skov og Sø og hjerlige Marker. Alt var dobbelt dejligt i den sildige Eftermiddags-time.

Nær Byen laa store Skove. I Udkanten af disse, rundt omgivet af høje, kratbevoxede Skrænter laa en gammel Vand-